

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarja 1893.

Leto XXIII.

Bég v Egipet.

(Legenda.)

„**N**a nóge, Jožef, vstani koj,
Marijo vzemi in nje dete;
V Egipet béži še nocoj
Od tukaj, iz dežele svete!

Glej, krvozejni kralj Heród
Ti dete hoče umoriti,
Zató le brž, le brž od tód
Nocój še, Jožef, vam je iti!“ —

Z nebés poslanec je takó
Govóril Jožefu po noči;
In Jožef vstane ter urnó
Odrine, prédno zódr napóči.

Je temna noč in daljna pot,
Po vrhu zima, zima huda;
Da rešen pa bi bil Gospod
Se mraza ne zbojí ne truda.

Iz Betlehema gréde zdáj
Družína uboga — brez imétja; —
Pa oh, kedáj dospéje v kraj.
V deželo várnega zavétja! —

Je tuje vse, neznano vse,
Stežè odljudne so in kráji,
Vasíce ni, ne híšice; —
Živé pač tod le — tolováji!

Molčè potuje celi dan
Po tujih krajih teh trojica,
Iz dóla v hrib, raz hriba v plan,
Kamór ji kaže hod stezíca.

In ko obzór večerni mrak
Povije v mračna svoja kríla,
Družína sveta svoj korak
Ustavi, da bi prenočila.

Tjà v kotič mali kraj potí
Se skupno stisne družba sveta;
A Jóžefa v samóti tí,
Še bolj Marijo strah spreléta.

In kmalu, čuj! zasliši se
Stopinj odmév na bližnji pótí! —
Oh, ropnih móž to četa je,
Ki pléni tujece tod — v samóti!

Ko v kraj dospè ta nočni roj,
Kjer družba je bedèla sveta,
Gorjé! pred njo ustavi koj
Mož oboroženih se četa.

Kot lev, ki plane na svoj róp,
Takó na zbégano dvojíco
Divjakov strašnih skoči tróp,
Na Jožefa in na Devico. — —

A jédnemu zmechá srcé
Obrazek Jezusov premíli;
In čudo, glej, družine se
Na mah razbojnik ta usmíli!

Pred drugi svójimi celó
Z močjó jo brani in nasvétí;
In naposléd se mu vdadó,
Prizanesó družini svétí. —

Bogato pa popláčano
Mu to usmíljenje je bilo.
Legenda nam pové kakó
In kdaj je bil prejel plačilo:

Ko križan bil ta tolovaj
Na Jezusovem desnem kraji,
Mu Jezus je obljúbil raj
Rekdò: „Še dan's boš z máno v raji!“

dr. H. Z.

Mala dobrotnika.

okler ima človek v obilosti vsega, česar potrebuje, lahko in ugodno mu je življenje. Takemu človeku ni treba misliti, kaj bode jedel jutri in kako se bode oblekel, on le seže v omaro ali skrinjo, vzame si denarja in si naroči, česar mu je treba.

A vse drugače je to pri siromaku, ki nima, česar mu je najpotrebnejše za življenje, to je: hrane. Vi, ljubljenci moji, ki čitate te moje vrstice, gotovo še niste okusili takega uboštva, ali v šoli ste vže imeli gotovo take ubožeeke okolo sebe, ki so ob hudi zimi zaradi uboštva ostajali v šoli čez kosilo. Ko ste vi opóludne veselo prihiteli domóv ter našli vže pogrneno mizo, sedeli so oni siromaški otroci v šolskih klopéh in so bili veseli, ako so našli kak košček suhega kruha v svoji torbici, a še bolj so bili veseli, da so smeli ostati v gorki šolski sobi, ker domá niti gorke sobe niso imeli.

Kaj nè, otroci, to je pač ubožno življenje? Jélite, da so to sirote, katerim je treba pomagati v taki bédi?

* * *

V bližnji okolici mesta Radinovca je razsajala pred nekoliko leti huda lakota. Ljudem, ki so bili drugače pridni in delovni, nestalo je hrane in denarja. Bila je zeló slaba letina; ljudje so komaj toliko pridelali, da bi se bili skromno preživeli čez zimo. In še od tega malega, kar so pridelali, prodati je bilo treba nekaj, a nekaj pridržati za živež. Nastopila je zima, huda zima, — ljudje niso imeli hrane, ne obleke, ne drv pri hiši. Še celó sená jim je nestalo, da niso mogli živine nakrmíti. Kravice, ki so poprej dajale po nekoliko litrov mleka na dan, dajale so ga zdaj komaj po pol litra, največ po liter; a kaj je pol litra, kaj liter mleka za obilo